

Sygn. akt V KO 114/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **W. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2018 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt III K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 października 2017 r. skazany złożył do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 1 lipca 2016 r. sygn. akt IIIK [...]. We wniosku o wznowienie postępowania wskazał na fakt nie uczestniczenia w postępowaniu oraz wyraził swoje przekonanie, że w tej sprawie był już raz osądzony. Skazany przytoczył dane wyłącznie jednej sprawy (sygn. akt II K [...] Sądu Rejonowego w B.) ponadto wskazał, że nie pamięta pozostałych dat i wyroków wydawanych przez Sąd Rejonowy w B. i O., a dotyczących nielegalnego obrotu paliwami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że każdy wniosek o wznowienie postępowania winien wskazywać na okoliczności, które mieszczą się w ustawowych przesłankach do wznowienia postępowania – na wniosek lub z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.). W układzie, gdy wniosek o wznowienie postępowania odnosi się do przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., to wówczas jest traktowany jako sygnalizacja strony do podjęcia działań z urzędu, przez właściwy do wznowienia postępowania sąd (art. 9 § 2 k.p.k.). Wprowadzony do ustawy procesowej przepis art. 545 § 3 k.p.k. nakłada obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania, złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem, czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k.

Przeprowadzona w tej sprawie analiza złożonego przez skazanego wniosku niewątpliwie wskazuje na taki właśnie jego charakter. Skazany w swoim wniosku nie wskazał na istnienie jakichkolwiek okoliczności, które na obecnym etapie postępowania odnosiłyby się, w sposób rzeczywisty, do podstaw wznowienia postępowania określonych w art. 540 i art. 540b k.p.k. (te tylko podstawy działają na korzyść). Podnoszona przez skazanego okoliczność o poprzednim już skazaniu, w sytuacji jej urzeczywistnienia w sprawie, lokowałaby się w kategorii uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. Te zaś stanowić mogą podstawy decyzji w przedmiocie wznowienia postępowania podejmowanej wyłącznie z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) . Analiza odpisu prawomocnego wyroku w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w B. (wyrok dołączony do akt sprawy SN dotyczy przestępstwa oszustwa na szkodę Banku [...] S.A.) nie potwierdza tezy skazanego, jakoby już w tym postępowaniu był skazany za te przestępstwa, które przypisano mu prawomocnym wyrokiem w sprawie objętej wznowieniem postępowania (w sprawie III K [...] Sądu Okręgowego w O. został osądzony za przestępstwa związane z fikcyjnymi fakturami dokumentującymi obrót paliwa). W zakresie innych skazań

enigmatyczność wskazywanej przez skazanego tezy, brak przywołania sygnatur i treści wyroków, które dawały by podstawę do stwierdzenia naruszenia reguły *res iudicata* nie pozwalają na wszczęcie z urzędu postępowania w zakresie; nie może bowiem być rolą sądu właściwego do wznowienia postępowania poszukiwanie w wielu skazaniach przesłanki, którą przywołuje jedynie hasłowo skazany.

Natomiast w realiach sprawy nieuzasadnioną jest twierdzenie skazanego co do istnienia podstawy do wznowienia postępowania z art. 540b § 1 k.p.k. Z treści przywołanego przepisu wynika, że przesłanką umożliwiającą zakwestionowanie prawomocnego orzeczenia wydanego pod nieobecność oskarżonego jest wykazanie, iż nie uzyskał on informacji o terminie rozprawy lub posiedzenia oraz o możliwości wydania orzeczenia pod jego nieobecność. Jednak w art. 540b § 2 k.p.k. wskazano, że postępowania nie można wznowić na podstawie art. 540b § 1 k.p.k., jeżeli w rozprawie uczestniczył obrońca. Już choćby dopełnienie tego warunku w sprawie prawomocnie skazanego (vide k. 22300, k. 22302 oraz k. 22815) czyni dalsze rozważania w zakresie wniosku skazanego bezzasadnymi. Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.